

[Enggaard.] Det kan ikke være rimeligt, at tid og kræfter skal sættes ind på at kontrollere, om forbindelsen med hjemmet virkelig er afbrudt helt. Efter venstres mening bør man forsøge at skære igennem og betragte alle unge over f. eks. 21 år som økonomisk selvstændige mennesker, uanset deres forhold til hjemmet. Dette fører jo nok i retning af retsprincippet og derigennem til en større andel for lån end for legater. Dette er ikke noget problem for venstre, der altid principielt har været tilhænger af at give lånevejen en større prioritet, i alt fald når det drejer sig om voksne mennesker, der kan se frem til afslutningen af deres uddannelse.

Det andet administrative problem knytter sig til gymnasiasternes rejseudgifter. Man vil vide, at der ofte er tale om lange afstande, sådan at der kan være tale om betydelige udgifter for den enkelte unge. Navnlig er problemet, så vidt det er mig bekendt, påtrængende, hvor den amtskommunale struktur ikke passer sammen med gymnasieoplandet. Hvis der er mulighed for, at de administrative regler kan udformes således, at de fjernestboende elever kan hjælpes, så vilkårene bliver mere ensartede uanset bopælen, ville det efter venstres mening afgjort løse et problem.

Endelig mener vi i venstre, at tiden er løbet ganske fra den overgrænse på 4.500 kr., som har været gældende siden 1965 for garantier fra staten for lån i bank eller sparekasse. Vi vil gerne, om der kan indarbejdes en bestemmelse i lovens § 4 a om, at denne grænse hæves i hvert fald 1.000 kr. Det fremgår af ministerens fremsættelse, at også han har haft en række overvejelser om at revidere en del punkter, som trænger til revision, måske også de punkter, som jeg har nævnt her, og måske punkter, som ligger derudover. Jeg håber derfor, at vi kan drøfte disse ting i et udvalg og i fællesskab finde frem til en forståelse om de ting, som der er mulighed for at gennemføre allerede i forbindelse med denne revision.

Poul Schlüter: I statsministerens åbnings-tale i fjor var indeholdt en bemærkning om, at man kunne forvente, at regeringen ville fremsætte et lovforslag til ændring af reglerne for Ungdommens Uddannelses-

fond. Undervisningsministerens forslag, som vi nu behandler, går imidlertid ud på en 1-årig forlængelse af den gældende lov, og vi må naturligvis tage til efterretning, at det sagkyndige udvalg, som har beskæftiget sig med fondens forhold, endnu ikke har kunnet afslutte sit arbejde, men i og for sig er der grund til at beklage det, for det er vist klart for os alle, at der er en række åbenbare fejl og mangler i det nuværende system, som vi gerne skulle have rettet så hurtigt som overhovedet gør ligt.

Vi har fået en vis ajourføring af beløbsrammen under den nuværende ordning under hensyn til stigningen i elevtallet og under hensyn til stigningen i pristallet, og det var også nødvendigt; vi har i løbet af de sidste 2 år fået en forøgelse på omkring 20 pct. i studentertallet. Alligevel er det for mig et spørgsmål, om ikke der er grund til en ændring nu. Jeg tænker på den overgrænse, som findes i den nuværende lov for det samlede låne- og legatbeløb, som nogen enkelt studerende kan modtage. Denne grænse er i dag 7.000 kr., men er jo fastsat for længe siden, og det er for mig et spørgsmål, om ikke det var rigtigt, at vi allerede nu tog stilling til, om dette tal skulle ændres og måske gøres til genstand for en generel pristalsregulering. Det er et spørgsmål, som vi gerne vil se nærmere på i udvalget.

Men den værste fejl i øvrigt i den nuværende ordning er jo det voldsomme skel, der er sat mellem såkaldt bemidlede og såkaldt ubemidlede i lovens § 1. Det er endda således, at man ved de forskellige former for uddannelsesanstalter bygger på forskellige forældreindkomstgrænser. Der er også denne mærkelige regel om, at det for de bemidlede børn, der studerer, kan gøres til en betingelse for at få lån eller legat, at de dokumenterer at have afbrudt forbindelsen med hjemmet, en ganske urimelig regel, som vi nok skal se at få helt ud af praksis så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg skal ikke i øvrigt ved denne lejlighed gå i detaljer. Vi må nu afvente udvalgets arbejdsresultat og så tage fat på den generelle behandling af hele dette store og vigtige spørgsmål.

Jeg vil blot gerne give udtryk for det synspunkt, at i mit parti mener vi, at det ville være godt, om vi snarest kunne komme